



ЛЕГЕНДА ЗА МАРГАРИТКАТА.

Единъ царъ искалъ синъ му да порасгне между народа, та ,кога стъпи на престола, да знае теглото и нуждитъ на сиромаситъ. Ето защо, той далъ единственото си дете да го отгледа една бедна, но добра селянка, която живѣла въ планината. Тя имала само едно момиченце, на име Маргаритка. Добрата жена раздѣляла наравно своитъ грижи и своята обичъ между дветъ деца. А и тѣ се обичали и се сговаряли като сжщински братъ и сестра. Царскиятъ синъ не билъ навършилъ още 10 години, когато баща му се поминалъ. Макаръ и малолѣтенъ, той трѣбвало да наследи бащиното си царство. Повикали го веднага въ столицата. Той се раздѣлилъ съсъ сълзи на очи отъ своята нова майка и сестра, като имъ обещаващо никога да ги не забравя.

И наистина, младиятъ царъ често напускалъ своя палатъ и отивалъ да прекара по нѣколко часа въ планината при другарката на детинството си.

Една пролѣтъ, като отишелъ да види пакъ Маргаритка и майка ѝ, той билъ обхванатъ отъ голѣмъ ужасъ. На мѣстото на кжщичката имъ стърчали развалини, обгорѣли отъ пожаръ. Пастири разказали, че въ пламъцитъ на пожара загинали и майката и дъщерята.

Обзетъ отъ силна скръбъ, младиятъ царъ седналъ въ запустѣлия дворъ и дълго плакалъ. Горещи сълзи се търкаляли по лицето му и падали на земята. Той плачелъ най-много заради ранната смъртъ на